

Lehet, hogy nem ez a világok legjobbika,

de meglehet, hogy a legszebb.

Más bolygókon talán

kevésbé kegyetlen az élet,

kevésbé iszonyatos a halál,

kevésbé véres a születés,

de ott biztos a szépség

is szegényesebben található.

Rio fölött,

a szegénynegyed előszobájában,

egy gazos helyen anyakoca fekszik.

Sovány és foltos, egykedvűen szoptatja

két egészséges malacát.

Szegénynegyed, nyomorváros? Nincs magyar

szavunk rá, ami pontosan lefedné

azt a hiányból épült bűzlő, veszélyes, halálszagú,

világtól elvadító telepet. Ha az a nép

kitör egyszer onnan, nem

vízért, de iható italért, ehető

ételért, otthonos otthonért,

aranyos aranyért, izgató izgalomért,

az olyan lesz, mint a sárlavina.

Mint a történelem újraindítása.

Most az egyik, ha van köztük

egyik, és nem mindenki másik,

disznót tart, és a disznó eltartja

magát ezen a szűk kirándulólhelyen.

Vajon mennyi húst tud majd adni?

Meddig él ő, és a két kismalac?

Mikor lesz ezen a helyen is

kunyhó, bádogház, kulpintyó?

Van-e neve a kocának?

És a két malacnak? Mért nem született több?

Vagy azokat már megették?

És a rosszul átsütött húsrá

opálos színű vizet ittak,

mely fröcskölvé folyt a ház előtti csőcsönkből?

Lehet, hogy nem ez a világok legjobbika,

de meglehet, hogy a legszebb.

Más bolygókon talán

kevésbé kegyetlen,

kevésbé iszonyatos,

kevésbé véres,

de ott biztos...

Egy sötétzöld levelű fa alatt

pár növényevő áll, és a szürke

felhők mögül soha elő nem tűnő napra

és csillagokra gondolnának,

ha lenne egyáltalán sejtésük az égről.

Az íztelen leveleken egyenletesen kopog

a soha el nem álló csendes eső.